

Raamattulentosarja
SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Sieivissä 13. heinäkuuta 2015
www.sanaveli.com
veli.tuomi@gmail.com

74. Raamattuento: Kuollut ja elävä usko

Aluksi

Puhumme jälleen uskosta. Puhumme sairaasta ja kuolleesta, mutta myös elävästä uskosta.

Kuollut usko

Tervekin usko voi sairastua ja jopa kuolla. Maailman suurin uskonmuoto on aina ollut kuollut usko. Usein sairaassa ja kuolleessa uskossa on kyse siitä, että usko on ollut vammaista jo alun alkaenkin. Tällainen ”usko” on syntynyt ihmisen aikaansaannoksena: pakottamalla, pelottelemalla tai kiihottamalla. Ihminen on tuolloin vain kerta kaikkiaan julistettu uskovaksi kysymättä ollenkaan ihmisen sisimpiä vaikuttimia, puhumattakaan että kysyttäisiin asiaa Herralta. Joku ihminen on vain päättänyt toisen ihmisen uskoontulosta ja on ehkä ylpeäkin omasta osuudestaan. Näin syntynyt sairas uskonto saa aikaan ahdistusta, tekopyhyttä, omavanhurskautta ja monenlaisia epäterveitä ilmentymiä. Elävyys siinä kuolee, jos se on elävää koskaan ollutkaan. ”Niin kuin ruumis ilman henkeä on kuollut, niin on uskokin kuollut ilman tekoja” (Jaak. 2:26). Jos uskoa sanotaan olevan, mutta se ei näy mitenkään raittiina Herran palvelemisena ja kilvoitteluna, kyse on sielullisuudesta, ehkä järkiuskosta, mutta joka tapauksessa valheuskosta. Ilman uudestisyntymää ihminen on kokonaan vanha luomus ja ilman paikkaa taivasten valtakunnassa (Joh. 3:3,7).

Ongelmista on aina puhuttava. On puhuttava sillä vastaan tulee koko ajan sairasta jopa kuollutta uskonnollisuutta. Samalla tulee vastaan väsyneitä, ahdistuneita ihmisiä. Muutamat ihmiset etsivät apua, mutta suurin osa jää kuolleen uskonnon uhriksi. Tällaisessa uskonelämässä ei ole ollut alun alkaenkaan kyse varsinaisesta uskosta, vaan hurmahenkisyydestä. Ihminenhan on ruumis, sielu ja henki. Kun usko ei ole herättänyt ihmisen henkeä ja tehnyt siitä elävää, usko on vain järkeilyä tai tunnemaailman nousevia ja laskevia vuoristoratoja. Oikeaa uskoa se ei ole. Kuollut on kuollut.

Järki ja tunteet kuuluvat toki aina eläväänkin uskoon mutta kun ne hallitsevat henkeä, ollaan hu-kassa, suden suussa. Usko asuu meidän eläväksi tehdyssä hengessämme. Jumalan Henki on saanut kaiken aikaan, Jumalan eläväksi tekevä Henki. Jos usko on harhateillä, lepoa ja turvaa ei ole. Siitä voi seurata ikuinen kuolema. ”Tämän minä sanon, ettei kukaan teitä pettäisi suostuttelevilla puheilla.” (Kol. 2:4).

Viha, teeskentely, armottomuus, tekopyhyys, omavanhurskaus, näyttelemine ja kiihko ovat vammaisen jopa kuolleen kristillisyyden tunnusmerkkejä. Sellainen usko ei ole Herrasta.

Sielullisesti vammaisen uskovainen kaupittelee mielellään ”uskoaan”. Mutta hän kaupittelee tuolloin vain omaa itseään ja uskonlahkoaan. Se on samalla orjan työtä. Hengen asioita ei uskalleta tuolloin jättää kerta kaikkiaan ja kokonaan Herralle. Toki Sanaa tulee pitää tarjolla mutta ilman kommentelua ja tyrkyttämistä. Sielullinen tunneusko vaatii myös sielullisia tavaroita pysyäkseen pystyssä. Aamusta alkaen tunnekristitty alkaa kuunnella sielullista, omalaatuista musiikkiaan, tai hän kuuntelee jonkin sielullisesti kiihkeän saarnamiehen puheita. Näitä tulee olla aina saatavilla, muuten ei uskalleta elää. Sellaisesta elämästä on lepo kaukana. Aito, elävä usko pysyy pystyssä pitämättäkin. Mutta tyhjää sielunsäkkiä on pidettävä jatkuvasti pystyssä. Kun irti heittää, se putoaa heti maahan. Tällöin tarvitaan apuun monenlaisia pönkkämiehiä palauttamaan ihminen tyhjine säkkeineen tolpileen.

Toki elävää uskoakin tulee ruokkia, mutta taivaan leivällä: Sanalla ja rukouksella. Mutta on sitä toki rukousta sairaassakin uskossa. Siellähän sitä vasta onkin. Mutta ei siellä juuri kuulla Isämeidän rukousta, eikä Herran siunausta. Sen sijaan ylihengellinen vaahto pulppuaa rukoilijan suusta kuin höyrypannusta. Mitä suuriäänisempää rukous on, sen hurskaammalta se kuulostaa ja saakin pian kansan intoutumaan. Että ohoh, olipa se väkevää ja voimallista rukousta! Se on kuitenkin usein miten vain fariseuksen fanaattista mekkalaa. Mannalappujakin tarvitaan. Niillä ruokitaan tätä tyhjämpäpäiväistä uskoa. Mutta ei se sellainen ole hengellistä uskoa vaan lähempänä se on noituutta. Ei niin tule Sanaa käyttää. Leikillisesti onkin sanottu, että näin toimien voidaan lukea kahdesta eri mannalapusta seuraavanlaiset tekstit: ”Juudas meni ja hirtti itsensä”. ”Mene ja tee sinä samoin”. Karta sellaisia tapoja! Raamattu ei ole myöskään taikakalu, jota pidetään rukoiltavan pään päällä. Ei pelkkä paperi paranna ketään. Pidä sinä Raamattu kunnialla mutta älä käytä sitä taikakaluna. Jotkut jopa pitävät rukoillessaan Raamattuja polviensa alla ajatellen näin rukouksen olevan voimallisempaa. Ei rakas ystävä, älä sinä, Herran kalliisti lunastama, lankea tällaiseen hulluuteen!

Lainaan tähän luennostani, 69. Raitis usko, seuraavan kohdan: ”Voimme sairastua korkeaan lakijumalaisuuteen ja sen myötä omavanhurskauteen ja tekopyhyteen, mutta myös tunteet saattavat hallita täysin elämää. Tällöin on etsittävä uusia ja uusia, mitä ihmeellisimpiä kokemuksia. Ja aina riittää tarjoajia. Jo aamulla on ”psykyttävä” itsensä oikeaan vireeseen esimerkiksi määrättytyyppisellä, tähän tarkoitukseen tehdyllä musiikilla. Näitä ihmisiä on vaikea auttaa. Tervettä järkipuhetta he eivät ymmärrä. Raitis usko on hukattu.”

Sairas ja jopa kokonaan kuollut usko on aina ahdistavaa. Se on kirjaimen uskoa ja laki sitä ruokkii. Lainkirjain ei sovi elävään uskoon. On kirjoitettu: ”...hän on myös tehnyt meidät kykeneviksi palvelemaan uutta liittoa, jota ei hallitse kirjain vaan Henki. Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi” (2. Kor. 3:6). Ole sinä sen tähden vapaa, sillä ”Vapauteen Kristus meidät vapautti. Pysykää siis lujina älkääkään alistuko uudelleen orjuuden ikeeseen.” (Gal. 5:1).

Tässä on puhuttu kuolleesta ja elävästä uskosta. Molemmat uskot ovat kristikansassa keskenään sekaisin. Miksikä näin on? Usein senkin vuoksi, että monet yliopistojen teologiset tiedekunnat ovat ajallamme täynnä ihmisen järkiviisautta ja epäuskon sankarit siellä opettavat ilman Henkeä. Niinpä sen seurauksena myös monissa kirkoissa saarnataan vain pelkkää kuollutta teologiaa. Mutta ei kuolleessa ole Henkeä, eikä elämää. Penkeissä istuu sen tähden liian usein kuolleita, kelojuu kaltaisia olentoja. Mutta he eivät voi tulla eläviksi jos saarnaajakin on kelojuu. Puupalikoita sellainen julistaja heittelee ruoaksi kuolleessa tilassa olevalle seurakunnalleen. Tunnettu taidemaalari Seppo Similä kuvaa eräässä maalauksessaan tällaisia kelojuusaisia seurakuntalaisia kirkkosalissaan. Maalaus on kauhistuttava. Mutta Similä on nähnyt sielunsa silmin aidosti karua todellisuutta. Sanotaan, että kirkon suurimpia ongelmia on sen talous, koska sen verotulot vähenevät jäsenien häipyessä muille apajille. Ei se niin ole. Ylivoimaisesti suurin ongelma on se, että ihmiset hukkuvat. Seurakuntalaiset eivät tunne pelastuksen tietä. Miten tietäisivät, kun ei ole oikeita paimeniakaan. Tasa-arvon perään huudetaan, mutta tasapuolisesti on kansa hukkumassa.

Maailma on täynnä myös uskonnollisia lahkokirkkoja, jotka väittävät olevansa se ainoa oikea yhteisö, joka voi antaa juuri siihen kuuluvalla varman pelastuksen. Muut tietenkin, heidän mielestään,

joutuvat helvettiin. Nämä lahkot keräävät joukkoihinsa suuria ihmismassoja. Siellä olo tuntuu turvalliselta koska täysi pelastus on joukossa oleville luvattu. Tosin sitäkään asiaa ei ole Jumalalta kysytty. Eksytykset ovat valtavia. Näin täytynee ollakin koska lopun ajan viimeiset ajat ovat jo kässillä ja nähtävillä.

Lopunajan henkeen kuuluu myös kaiken tasapäistäminen ja neutralisointi. Avioliitot muuttuvat sukupuolineutraaleiksi. Nainen ja mies nähdään samanlaisina persoonina, vaikka ovat eri sukupuolta. Raamattu puhuu kuitenkin ihmisistä aina miehenä ja naisena. Mieheksi ja naiseksi Jumala ihmisen loi. Lapsistakin tehdään jo sukupuolineutraaleita. Muun muassa leikkikalut halutaan sellaisiksi että tytöillä ja pojilla on oltava samanlaiset lelut. Kaikki tasapäistetään – uskokin. Silloin ei saa olla kuin yhdenlaista uskoa – yhteiskunnan hyväksymää muutouskoa. Se ei ole tuolloin enää kristinuskkoa. On toki olemassa näennäinen uskonnon- ja sananvapaus. Kuitenkin jos joku tunnustaa totuutta ja Kristusta, joutuu varmasti vainottavaksi. Sellaista on lopunajan viimeisten vuosien uskonnonvapaus. Vähitellen pilkka ja viha kasvavat Kristukseen uskovia vastaan. Heitä jopa surmataaan. Näin Kristus sanoo. Ja hän tietää paljon lopunajastakin. Kristukseen uskovia kohtaa viimeisinä päivinä vaikeat ajat. Sen Jeesus sanoo: ” *”Mutta jo ennen tätä teidän kimppuunne käydään ja teitä vainotaan. Teitä viedään tuomiolle synagogiin, teitä teljetään vankilaan, te joudutte kuninkaiden ja maaherrojen eteen minun nimeni tähden... Jopa teidän vanhempanne, veljenne, sukulaistenne ja ystävänne luovuttavat teidät viranomaisille, ja muutamia teistä surmataaan. Kaikki vihaavat teitä minun nimeni tähden... Pysykää lujina, niin voitatte omaksenne elämän... Kun nuo tapahtumat alkavat, nostakaa rohkeasti päänne pystyyn, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.”* ” (Luuk. 21:12;16,17,19,28).

Elävä usko

Puhumme nyt seuraavassa yksin omaan elävään ja eläväksi tekevästä uskosta.

Jeesuksen synnyttämä usko on aina raitista, vapauttavaa, vahvistavaa ja yksinkertaisesti sanottuna: se on aina tervettä ja elävää. Usko on armolahja joka antaa iankaikkisen pelastuksen. Se vanhurskauttaa syntisen. Se siirtää hänet ikaikojen kalliolle. Uskon kautta Kristus asuu uskovan sydämessä. Kristus meissä on kirkkauden toivo. Usko poistaa väärän pelon ja antaa rauhan jota ei maailma voi antaa. Usko erottaa maailmasta ja kaikesta tuomiosta. Tämä kaikki saadaan ottamalla vastaan Kristuksen täytetty työ ristipuulla. Kristuksen risti on uskovan suurin aarre. Uskova elää vaikka olisi kuollut. Mikään ei voi erottaa häntä Kristuksen rakkaudesta. Elävä usko on muun muassa ylhäältä tulevaa viisautta. Siitä sanotaan: ” *...ylhäältä tuleva viisaus on puhdasta ja pyhää, ja niin se myös rakentaa rauhaa, se on lempeää ja sopuisaa, täynnä armahtavaisuutta ja hyviä hedelmiä, se on tasapuolista ja teeskentelemätöntä*” (Jaak. 3:17). Oikea usko antaa edellä lueteltuja ihania lahjojaan ja ylhäältä viisautta. Uskova on Kristuksen silmäterä. Kristukseen uskovalla ovat kaikki tämän- ja tulevanajan lupaukset. Herran ihminen on saanut Pyhän Hengen sinetikseen, josta hänet tunnetaan, kun Jumalan lapset kootaan yhteen Karitsan hääaterialle. Kirjoitettu on: ” *Kristukseen tekin nyt uskotte kuuluttanne totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin. Häneen uskoessanne te myös olette saaneet luvattun Pyhän Hengen sinetiksenne. Se on meidän perintöosamme vakuutena, joka takaa meille lunastuksen, Jumalan kirkkauden ylistykseksi.*” (Ef. 1:13,14). Ja vielä: ” *- Heidän syntejään ja vääriä tekojaan minä en enää koskaan muista*” (Hepr. 10:17). He ovat siunattuja ihmisiä.

Elävän uskon matkamiehet

Ovatko aidot uskovat jotakin eliittijoukkoa? Kulkevatko he rinta rottingilla ja uljasryhtisinä? Apostoli kysyy: ” *Olemmeko me muita parempia? Emme lainkaan*” (Room. 3:9). Ei, elävän uskon ihmiset ovat usein maahan lyötyjä, neuvottomia, monilla tavoin ahdingossa ja vaivojen alla. He ovat usein repaleista joukkoa: voimattomia, syntejään itkeviä ja usein päällisin puolin surkeaa joukkoa. Ryysyläisiä he ovat omine vaatteineen. He ovat vihonviimeisiä monien maailmanihmisten ja huippu-uskovien silmissä. Kun Henki näyttää tarvittaessa vaeltajan todellisen tilan eli lihan tekoineen, on vaikea uskoa kuuluvansa kerran taivaan hääväkeen. Mutta kun saa sitten katsella Kristusta kaik-

kine ihanuuksineen, elämä voittaa. Taas on puhtaat vaatteet yllä ja ilo täyttää sydämen. Saatiin mannaa taivaasta! Perillä ovat ne joiden kyyneleet on pyyhitty pois. Synti on poissa. Välillä nämä mielestään heikon uskon kantajat ovat syvissä vesissä ja voimattomana, puolikuolleina ja epäillen. Mutta sitten kun Herra taas näyttää hyvyytensä, armonsa ja rakkautensa, taas sydän iloitsee elävien ihmisten iloitsevassa hääjoukossa. Iloitakin saa kun synnit on anteeksi annetut Jeesuksen armoalttarin luona. Usein uskova koettaa sopertaa kiitostakin, sillä Sanahan siihen kehottaa, mutta aina ei ole voimaa siihenkään. Elävän uskon kantajat ovat ihmeellistä joukkoa. Elävä usko on salattu usko. Ihmeellistä ryysykansaa! Täällä he olivat usein alennustilassa, mutta kerran kirkastettuina ja kruunattuina paratiisissa. Täällä he eivät ole vielä nähneet taivallista kotimaataan, mutta sinne he kaipailevat ja tulevaa etsivät. He ovat olleet usein häväistyinä, mutta perillä suuressa kunniaassa. Nämä kulkijat vieraalla maalla oppivat matkalla että rauhaan päästään vain sodan jälkeen. Voitonvirttä he veisaavat itkuvirsiensä jälkeen. Vihollismaitten läpi tuo kaita tie kulkee, läpi tuntemattomien seutujen. Mutta ei kenenkään tarvitse pelätä kulkea tällä tiellä sillä ihana Kristus kulkee edellä. Erämaata se usein kuitenkin on, ainakin, kun olosuhteita jää kauan tarkkailemaan. Mutta vain myrskyt kantavat levon satamaan. Perillä, siellä on miljoonien Kristuksen ostamien sielujen kuoro voitonvirsiineen ja harppuineen. Miksi on näin? Siksi, koska: ”*kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa*” (1. Kor. 15:43). Mikään ymmärrys ei ole koskaan käsittänyt, mikään silmä ei ole nähnyt tuota ihmeellistä joukkoa uudessa Jerusalemissa.

Tästä salatusta joukosta voisi kirjoittaa lukemattomia kirjoja kertomatta silti heistä juuri mitään. Mutta Herra tuntee omansa ja pukee voimallaan, ohjaa opetuksillaan. Kuulkaa alati häntä. Kuulkaa, sillä:

Herra Jeesus Kristus puhuu nyt:

”Usko ainoastaan. Älä anna moninaisten ja outojen oppien johtaa sinua harhaan. Oikea oppi on se joka korottaa vain minut, Vapahtajanne. Minä riitän teille kaikissa tilanteissa. Minun rinnalleni ei saa tuoda muita jumalia, ei ihmisiä eikä oppeja. Minä ja muut jumalat emme sovi yhteen. Vain minä olen kuollut puolestanne. Minä yksin olin ristinpuulla ja maksoin teistä täyden hinnan. Varo myös sielullisia liikkeitä olkoon ne sitten liiallista järjen korostamista tai tunteiden etsimistä. Minä yksin vastaan teistä Isän luona. Minä pidän teistä huolen. Vain minun haavojeni veri voi puhdistaa teidät syyttävästä omastatunnostanne ja vapauttaa teidät kaikista syytöksistä. Minä olen Herra. Älä siis pelkää. Minä näen kaiken aikaa teidät ja samalla Isäni valtaistuimellaan. Olen hänen oikealla puolellaan ja rukoilen alati puolestanne. Sen tähden olette turvassa. Jos luovutte minusta, en voi vastata teistä. Mutta minä etsin kadonneita. Minä parannan synnin teihin lyömät haavat. Tunnen kaikki lampaani, nekin jotka eivät aina seuraa minua. Mutta he ovat tuolloin vaarassa petojen keskellä koska he eivät silloin erota valhetta ja totuutta. Maailma on eksytyksiä täynnä. Se on pahan vallassa. Siellä hukutaan. Sinäkin, joka et vielä tunne minua ja tietäni, ota minut vastaan ja saat elää. Käänny, niin otan sinut vastaan, nostan syliini. Minä olen luvannut ja valalla vannonut Isäni edessä pelastaa jokaisen, joka luokseni tulee. Ketään en heitä ulos. Minä halajamalla halajan olla kanssanne. Pian minä tulen jo luoksenne. Mutta vain Isäni tietää tarkan ajankohdan. Kukaan muu ei sitä tiedä. Luulevia on tosin paljon. Kun tulen pilvissä, minä herätän ensin ne jotka minun turvaten pois nukkuvat. Haudat aukeavat ja nukkuvien ruumiit muuttuvat kirkkauteeni ruumiin kaltaisiksi. Sitten tulee niiden vuoro, jotka ovat vielä maan päällä ja odottavat tulemustani. Muita ei herätetä. Tämä on vanhurskusten ylösnousemus. Muut jäävät odottamaan tuomion päivää. Näin on Isä määrännyt. Lohduttakaa näillä sanoilla toisianne ja vahvistakaa toisianne sanallani. Uskokaa minuun. Minulla on jokaiselle uskovalleni paikka taivaassa. Voi miten paljon minulla olisikaan teille puhuttavaa! Mutta luottakaa sanaani. Etsikää sanastani minua. Minä olen Jumalan Sana. Minä olen antanut teille Hengen että oppisitte tuntemaan myös oikeat opettajat. He loistavat kuin tähdet pimeinäkin aikoina. Kuulkaa myös heitä ja silloin te kuulette minuakin. Ja te olette totisesti opetuslapsiani.

Puhun tässä tämän vajavaisen palvelijani suulla nyt sillä olen kypsytännyt häntä tälle paikalle tuskassa ja ahdistuksessa, surussa ja syvyydessä, heikkoudessa ja sairaana, erämaassa ja vainottuna, yksinäisyydessä ja uupumuksessa, monien hylkäämänä, yöllisissä rukoustaistelussa, rakastettunsa menetyksessä ja vailla inhimillistä apua ja lohdutusta. Silti hän ei ole katkeroituneena luopunut minusta, vaan on riippunut minussa kiinni. Kaikki tämän palvelijani puheet ja kirjoitukset ovat tehty taakkojen alla. Ilman minun ohjaustani, voimaani ja mukanaoloani ne olisivat jääneet tekemättä. Hän olisi nääntynyt ahjossa ja iskujeni alla ellen olisi vahvistanut häntä. Hän on kestänyt, koska olen valinnut hänet aseekseni. Hänelle on heikkoudessaan jäänyt jäljelle vain minun armoni. Kaikki muu on mennyt. Vuosikymmeniä sitten olen jo tämän kaiken hänelle ilmoittanut, mutta silti hän ei ole väistänyt antamaani kärsimyksien tietä. Mutta näin minä kasvatan kaikkia muitakin jotka asetan tärkeimpiin tehtäviini. Nöyryyttä minä odotan ja kuuliaisuutta. Oma tahto on kuolettava minun palveluksessani. Vain näin tullaan lähelleni. Kaikki palvelijani ja seuraajani ovat kipujen ja ahdistuksien ihmisiä. Kärsimyksien tiellä olen kasvattanut teitä työtovereikseni ja tahtoni tekijöiksi, teitä jokaista, koska olette niin rakkaita minulle. Minä pelastan teidät. Se sana on varma.

Ystäväni, rakkaani: suuni on puhunut. Ajallaan puhun jälleen uutta ja puhun vanhaa, sillä minä rakastan teitä.”

Amen.